

pagt indeholder Dispositioner, der gaar ud over, hvad der er tilstedeligt efter § 5.

Endvidere indeholder § 4 Forbud imod visse Vedtagelser i en Ægtepagt, som i Følge deres almindelige Bestaaffenhed i den Grad prisgibe den ene af Parterne, at de ikke bør tilstedes. Dette gælder for det første om den Vedtagelse, at den ene Ægtefælles hele Formue skal være den andens Særeje eller dennes udelukkende Raadighed underkastet, og dernæst om den Vedtagelse, at den ene Ægtefælle erhverver ved egen selvstændig Virksomhed, skal være den andens Særeje eller udelukkende undergivet dennes Raadighed, ved hvilken sidste Bestemmelse det altsaa udelukkes, at Hustruen ved Ægtepagt kan skræve sig den hende ved Lov 7de Maj 1880 tilsikrede Raadighed over, hvad hun erhverver ved sin selvstændige, af Mandens Formue eller Fællesboet uafhængige Erhvervsvirksomhed. Af den Bestemmelse, at Ægtepagten ikke maa tillægge den ene Ægtefælle udelukkende Raadighed over den andens hele Formue, vil formentlig følge, at Hustruen ikke gyldigen kan give Manden uigenkaldelig Generalfuldmagt til at raade over hendes Formue, noget, hvorved ellers saa at sige alle Lovens Forstrifter til Beskyttelse for Hustruens Formue kunde gøres illusoriske.

ad § 5.

Medens der i de foregaaende Paragraffer er handlet om, hvad der udfordres for, at en Ægtepagt kan have Gyldighed over for Parterne selv og deres Arvinger, gaas der i denne og følgende Paragraffer over til at omhandle, hvad der udfordres for, at en Ægtepagt, der er gyldig og bindende for Parterne selv og deres Arvinger, ogsaa skal være det over for Tredjemand, hvorved der altsaa tænkes dels paa den, der indlader sig i Retshandler med en af Ægtefællerne, i Reglen Manden, angaaende de Genstande, som i Ægtepagten ere tillagte den anden Ægtefælle, dels paa Parternes Kreditorer, for saa vidt Ægtepagten gaar ud paa at stille Ting, hvortil de ellers vilde kunne holde sig, uden for deres Forsølgning.

§ 5, 1ste Stykke, angives, fra hvilket Tidspunkt en Ægtepagts Gyldighed mod Tredjemand begynder. Hvad angaar Ægtepagter, som oprettes førend Ægtefættets, da kan der staves disse Gyldighed mod Tredjemand fra dets Indgaaelse derved, at de tinglæses forinden, medens Ægtepagter, der ikke ere tinglæste førend Ægtefættets Indgaaelse, først saa Gyldighed mod Tredjemand fra Tinglæsningen at regne, uden Hensyn til om de ere oprettede før eller efter Ægtefættets Indgaaelse. Disse Regler, der stemme

med den gældende Ret, behøve ingen nærmere Begrundelse, da de ere ligefremme Følger af Tinglæsningens Djemed.

§ 5, 2det Stykke, gives der Svar paa det Spørgsmaal, hvad det vil sige, at Ægtepagten har Gyldighed mod Tredjemand.

Med Hensyn hertil vil det være rettest først at omhandle det Tilfælde, at Ægtepagten afluttes efter Ægtefættets Indgaaelse, hvormed i øvrigt maa sættes i Klasse, at den vel er affattet førend dette Tidspunkt, men først tinglæses efter dette. Med Hensyn til dette Tilfælde er den gældende Retsopfattelse, der gives Udtryk i Konfirmationens Ord, at Ægtepagten først faar Virkning over for Tredjemand fra Tinglæsningens Dato. Tredjemand kan altsaa inden dette Tidspunkt erhverve Rettigheder over Genstandene for Ægtepagten ved Retshandler med den af Ægtefællerne, som bortset fra Ægtepagten vilde være berettiget til at raade over Tingen, og Kreditorer, hvis Krav ere ældre end Tinglæsningen, kunne, uanset Ægtepagten, holde sig til de Ting, hvorover den Ægtefælle, som er deres Debitor, har disponeret til Fordel for den anden. Dette System turde dog indrømme Tredjemand, særlig Kreditorerne, en Beskyttelse, som gaar videre, end de have naturligt Krav paa, og derigennem vanskeliggør Afslutning af Ægtepagter efter Ægtefættets Indgaaelse eller i alt Fald forbinder en altsaa stor Usikkerhed dermed. Vi have derfor troet at burde gaa en noget anden Vej, der mere nærmer sig til den, som er fulgt i den norske Lov af 1888.

Vi gaa ud fra den Forudsætning, at der ikke er Grund til at opfatte Ægtepagtens Tinglæsning som en Form, der udkræves til dens Gyldighed, men at Tinglæsningens Betydning her kun er den samme som andre Steder i Lovgivningen, særlig Pl. 10de April 1841, nemlig den at skulle være et Middel til at bringe Ægtepagten til Tredjemands Kundskab, saaledes at han ikke mere kan paaberaabe sig Uvidenhed om den, og vi opstille i Henhold hertil følgende Regler:

Hvad angaar Tredjemands Afgang til ved Retshandler at erhverve Rettigheder over Ting, der ere Genstand for Ægtepagten, uden Hensyn til denne, da staa dette haaraabent, saa længe Tinglæsningen ikke har fundet Sted, med mindre han paa anden Maade havde Kundskab om Ægtepagten; ti den ved Ægtepagtens Tinglæsning frembragte præsumerede Kundskab om den kan ikke have større Virkning end den bevisste virkelige Kundskab. At Tredjemand, naar Ægtepagten ikke er tinglæst, ikke kan formodes at kende den, er en Selvfølge, og det